

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 563/2015
02.12. 2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.Г. из С., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из С., против туженог С.-В. ДОО из В., кога заступа Ж.С., адвокат из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3642/14 од 28.11.2014. године, у седници одржаној 02.12. 2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3642/14 од 28.11.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3642/14 од 28.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању, Судске јединице у Сурдулици П1 424/12 од 16.04.2013. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 12.12.2013. године. Том исправљеном првостепеном пресудом поништено је као незаконито решење туженог од 10.12.2010. године, којим је утврђен престанак потребе за радом тужиоца и решење од 17.12.2010. године којим му је отказан уговор о раду, а тужени обавезан да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и способностима и призна му сва права по основу рада. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 131.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. овог Закона, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању Управни одбор С. а.д. В. је 09.12.2010.године, донео Одлуку о утврђивању технолошких, економских и организационих промена и о решавању вишка запослених код туженог С.-В. ДОО В., којом је утврђено које су и у чему се састоје промене које условљавају смањење броја запослених. Чланом 5. те одлуке констатовано да тужени на дан 01.10.2010. године има укупно 38 запослених на неодређено време, а да је утврђен вишак од 19 запослених, који ће у оквиру периода од 90 дана, бити отпуштени. Утврђено је (чл. 6. одлуке) да тужени нема могућности да радноправни статус запослених који су оглашени вишком реши на неки од начина прописаних законом, осим права на исплату отпремнине, а да вишак запослених одређује директор или лице кога он овласти. У реализацији те одлуке тужени није донео нови, нити изменио постојећи Правилник о систематизацији послова и радних задатака, већ је и даље био на снази Правилник о систематизацији послова и радних задатака О.ф. В.н.В. и Ф.л.б. С.-Ц. Т. од 29.06.2001. године. Решењем директора туженог од 10.12.2010. године, утврђено је да је за радом тужиоца распоређеног на радном месту "рад у ратарској производњи" престала потреба услед технолошких, економских и организационих промена, па како се запосленом није могао обезбедити премештај на друге послове, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација, нити друга права у складу са законом, општим актом или уговором о раду, констатовано је да ће му након исплате отпремнине уговор о раду бити отказан. Затим је, решењем од 17.12.2010. године, применом члана 179. тачка 9. Закона о раду, тужиоцу отказан уговор о раду, уз претходну исплату отпремнине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су закључили да су побијана решења незаконито донета, применом члана 179. тачка 9. Закона о раду. По становишту овога суда из разлога што тужени приликом смањења броја запослених, па међу њима и тужиоца на радном месту "рад у ратарској производњи", није уопште примењивао критеријуме из чланова 38. – 40. тада важећег Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 50/2008...08/09) на све запослене на том радном месту, да би потом могао да одлучи коме ће отказати уговор о раду по овом основу.

Тачан је ревизијски навод туженог да он према члану 153. став 2. Закона о раду у конкретном случају није морао да донесе програм за решавање вишка запослених. Међутим, то не утиче на правилност примењеног материјалног права у побијаној пресуди јер је приликом одређивања ко ће од запослених бити тај за чијим је радом престала потреба на радном месту "рад у ратарској производњи" услед технолошких, економских и организационих промена; морао да примени критеријуме из чланова 38. – 40. тада важећег Општег колективног уговора на све запослене на том радном месту.

С обзиром да је тужиоцу незаконито престао радни однос, због чега је решење о отказу поништено, правилно је на основу члана 191. Закона о раду, одлучено да се тужилац врати на рад, уз признање права по основу рада.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**